

РЕШЕНИЕ

№ 726

гр. София, 10.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 05.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **5651** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.65 ал.4 ЗОС във вр.чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. срещу ЗАПОВЕД № РД-09-253Б от 18.05.2012 година на Кмета на Столична община, район “Н”.

Въведени са твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт, като издаден в нарушение на материалния и процесуален закон. Излагат, че не били уведомени за започналото административно производство и оспорения акт не им е връчван. Твърдят, че не им бил връчван и констативния акт № 29 от 26.04.2012г По същество се претендира от съда постановяване на съдебно решение, с което обжалваната ЗАПОВЕД № РД-09-253Б от 18.05.2012 година на Кмета на Столична община, район “Надежда” да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендират разноси.

Ответникът – Кмета на Столична община, район “Надежда” чрез процесуалния си представител в писмен отговор изразява доводи за неоснователност на подадената жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими към настоящия спор писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С предизвестие № РД 9400-210 от 14.03.2012г., връчено лично на жалбоподателите А. С. П. на 22.03.2012г., А. В. М. на 29.03.2012г. и на М. Р. Ц. на

28.03.2012г (л. 9, 10 и 11 от делото) жалбоподателите са уведомени, че след изтичане едномесечния срок от датата на получаване на предизвестieto ще бъдат прекратени наемните правоотношения относно общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], ет.5, ап.110.

На 26.04.2012г. ст.експерт в отдел „ОСЖН” съставя констативен акт № 29- (л.59 от делото) с който установява, че А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. не са освободили общинското жилище, находящо се в [населено място], [жк], ет.5, ап.110 в дадения с предизвестieto едномесечен срок.

Със заповед № РД-09-231 от 2.05.2012г. изд. от кмета на район Надежда , СО на осн. чл.46 ал.2 от ЗОС е прекратено наемното правоотношение между СО, район Надежда и А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. относно имот, частна общинска собственост, находящ се в [населено място], [жк], ет.5, ап.110. Заповедта е влязла в законна сила на 4.10.2013г , видно от представените по делото на л.73 и сл. съдебно решение № 4030 от 13.07.2012г по адм.д.№ 4560/ 2012г на АССГ и съдебно решение № 12843 от 4.10.2013г по д. № 11901/ 2012г на ВАС.

Въз основа на цитирания констативния акт № 29 от 26.04.2012г., изтеклия срок на предизвестieto и заповед № РД-09-231 от 2.05.2012г. изд. от кмета на район Надежда, СО и на осн. чл.65, ал.1 и ал.2 от ЗОС е издадена от кмета на СО, район Надежда оспорената в настоящото производство ЗАПОВЕД № РД-09-253Б от 18.05.2012 година, с която е наредено да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], ет.5, ап.110 от А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. които го държат на отпаднало правно основание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт не е засегнат от релевираните с жалбата пороци. Предпоставките, които обуславят законосъобразността на заповедта за изземването на имот по чл. 65, ал. 1 от ЗОС са: 1) имотът да е общинска собственост и 2) той да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. Кумулативното наличие на тези две предпоставки поражда правомощието на кмета да приложи административният ред за защита владението на имот - общинска собственост, като разпоре ди неговото изземване. В тази хипотеза административният орган действа при условията на обвързана компетентност - при наличието на визираните от цитираната разпоредба предпоставки той е длъжен да издаде административен акт, а не разполага с право на оперативна самостоятелност да прецени дали да из земе имота. В конкретният случай са осъществени материалноправните предпоставки за упражненото правомощие.

По делото липсва спор, че имотът, чието изземване е наредено с оспорения акт е частна общинска собственост. Освен това, в конкретната хипотеза не се касае за спор за собственост, който да поставя под съмнение собствеността на общината и да обуслови извод за отсъствие на основание за изземване на имота.

В указания с предизвестieto № РД 9400-210 от 14.03.2012г едномесечен срок имотът не е освободен, което се установява с представения по делото Констативен акт № 29 от 26.04.2012г. Жалбоподателите не оспорват факта, че държат и ползват имота, след изтичане на този срок. Налице е предизвестие за прекратяване на наемните правоотношения доведено до знанието на наемателите. Впоследствие е издадена от кмета на СО, район Надежда заповед № РД-09-231 от 2.05.2012г. с която на осн. чл.46 ал.2 от ЗОС е прекратено наемното правоотношение между СО,

район Надежда и А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. относно имот, частна общинска собственост, находящ се в [населено място], [жк], ет.5, ап.110. В хода на настоящото производство заповедта е влязла в законна сила на 4.10.2013г, видно от представените по делото на л.73 и сл. съдебно решение № 4030 от 13.07.2012г по адм.д.№ 4560/ 2012г на АССГ и съдебно решение № 12843 от 4.10.2013г по д. № 11901/ 2012г на ВАС. В тази връзка следва да се отбележи, че оплакванията на жалбоподателите досежно липсата на основания за прекратяване на наемното правоотношение са неотнормими и не следва да бъдат обсъждани. Влязлата в сила заповед по чл. 46, ал. 2 от ЗОС е била предмет на проверка относно законосъобразността ѝ в цитираното съдебно производство и в настоящото не подлежи на инцидентен контрол. Независимо, че материалната законосъобразност на адм.акт се преценява към момента на издаването му (чл.142 ал.1 АПК), то от значение за делото ще са и последващи факти, които променят съществувалото към този момент правно положение. Съдът в настоящият съдебен състав на осн. чл. 297 от ГПК е длъжен да зачете силата на пресъдено нещо на цитираното съдебно решение, влязло в законна сила на 4.10.2013г с което жалбата на наемателите спрямо Заповедта № РД-09-231 от 2.05.2012г. с която на осн. чл.46 ал.2 от ЗОС е прекратено наемното правоотношение е отхвърлена. Постановеното съдебно решение следва да бъде ценено с оглед разпоредбата на чл.142 ал.2 АПК. Последващи факти се вземат предвид само ако променят съществувалото към този момент правно положение, тоест ако действат с обратна сила. Под нови факти от значение за делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК следва да се разбират факти на действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти, т. е. същите да са от значение за решаване на делото по същество. Наличието към момента на приключване на устните състезания на влязла в сила заповед с която е прекратено наемното правоотношение и която е послужила като основание за издаване на оспорената в настоящото производство, е факт. Както посочихме, възможността за възражения по нея, респ. налице ли са били основания за прекратяване на наемното правоотношение е преклудирана с оглед наличието на влязла в сила заповед. Ето защо, налице е държане на имота без правно основание, с оглед наличието на влязла в сила заповед за прекратяване на наемното правоотношение. С прекратяването на наемното правоотношение и с изтичането на срока за доброволно изпълнение даден с предизвестията от 14.03.2012г правното основание за държане на имота е отпаднало. Налице са предпоставките, визириани в чл. 65, ал. 1 от ЗОБС. Заповедта № РД 09-231 от 2.05.2012г за прекратяване на наемното правоотношение и която е послужила като основание за издаване на оспорената заповед е влязла в законна сила, поради което и жалбоподателките обитават жилището без да е налице правно основание. Оплакванията от социален и икономически характер също са неотнормими към предмета на спора.

На следващо място, настоящият съдебен състав, противно на убеждението на жалбоподателите намира, че в производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, обуславящи отмяна на оспорения акт. Спазено е и правилото на чл. 34, ал. 2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община издаването на заповедта за изземване да се предхожда от съставянето на констативен акт. Актът има вътрешно-служебен характер и противно на твърденията в становището от

11.07.2012г изричното му съобщаване не е било дължимо. Неоснователни са доводите, че не били уведомени за започналото административно производство. Това е така, тъй като както посочихме предизвестието от 14.03.2012г и било връчено лично на жалбоподателките А. С. П. на 22.03.2012г., А. В. М. на 29.03.2012г. и на М. Р. Ц. на 28.03.2012г, адресатите са уведомени, че държат имота без правно основание и следва да го освободят. От друга страна, релевираните доводи за невръчването на заповедта са от значение единствено за преценката на срока за оспорване на акта по съдебен ред, тоест допустимостта му, не и за законосъобразността му, тъй като не е елемент от фактическия състав по неговото издаване.

Неотносими към спора както посочихме са всички доводи от социален характер. Наличието към момента на приключване на устните състезания на влязла в сила заповед с която се прекратяват наемните правоотношение и която е послужила като основание за издаване на оспорения акт обосновава материална законосъобразност на заповедта на изземване на имота. Предмет на съдебна проверка е законосъобразността на упражнената с издаването на заповедта защита на владението на общинския имот, а не защитата на личните права и интереси на адресата на административния акт. Преценката за засягането на интересите на жалбоподателите е непротивопоставима на уредените от закона предпоставки за изземването на имота, обвързващи и съда в пределите на контрола за законосъобразността на оспорения акт. Правното основание за издаване на заповедта е в съответствие с установените факти.

При извършената на основание чл. 168 във връзка счл. 146 от АПК служебна проверка, съдът не констатира основания за отмяна на административния акт. Обжалваната заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл. 65, ал. 2 от ЗОС орган и при спазване на установената от чл. 59, ал. 2 от АПК форма и е мотивирана

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли оспорването.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателите не следва да се присъждат разноски. Предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноски по делото. Предвид направеното своевременно искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че такова следва да бъде определено в минималния му размер на осн. чл.8 във връзка с чл.7, ал.1 т.4 от Наредба № 1/ 2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. срещу ЗАПОВЕД № РД-09-253Б от 18.05.2012 година на Кмета на Столична община, район “Надежда”.

ОСЪЖДА А. С. П., А. В. М. и М. Р. Ц. да заплатят на Столична община, район „Надежда” сумата от 150 лв. разноски представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 -дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: